

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 519

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

4 de juliol de 1931

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA

TELÈF. 17605

El moment polític

La premsa, en donar compte del resultat de les eleccions de Barcelona, ha dit que ha triomfat l'esquerra. Certament que la candidatura que ha sortit triomfant de les urnes té una significació esquerrana; però, volem dir que són esquerrans tots els que l'han feta triomfar? No volem negar que els elements que la patrocinaven tenen avui al seu costat un gran sector d'opinió; però àdhuc els més entusiastes han de reconèixer que si ha obtingut tants de sufragis la candidatura esquerrana, és perquè molts electors han prescindit de la seva significació política i han tingut únicament en compte el seu caràcter patriòtic. Ens trobem en un moment sentimental. Quan el sentiment és el que ens empeny a obrar, és endebedades que perdem el temps escatint les conseqüències que podrà tenir la nostra actuació. Quan la passió política no enterboleixi els ulls dels obcecats, haurà arribat l'hora de parlar serenament de la veritable significació del resultat de les eleccions de diumenge.

En Macià i els seus amics, abans de les eleccions, han fet vibrar el clarí de l'estridència, i, com és natural, les multituds s'han posat al seu entorn. No tindreu mai l'adhesió de les masses si parreu en un to mesurat i dieu coses assenyades. Les multituds vibren quan us presenten davant d'elles portant a la mà una arma destructora. No perdeu el temps fent obra constructiva perquè us deixaran abandonats. Als ulls del poble els homes més grans són els que fan trencadissa.

En Lerroux, en el discurs que va pronunciar a la plaça de braus, féu algunes manifestacions conservadores; i, per a fer-se aplaudir, havia d'afalagar les passions de la multitud que l'escoltava. Digué que el capital era necessari i que havia de respectar-se el dret de propietat. En fer aquestes afirmacions el públic restà indiferent; però heus ací que el cabdill republicà blasma les injustícies i diu que hi ha homes que treballen i no mengen i homes que mengen i no treballen, i la multitud enardida l'aplaudeix sorollosament.

L'Església es va mantenint a través dels segles i els seus seguidors no deixen de creure en Jesús, perquè no els ha enganyat. Si el tercer dia

d'haver mort no hagués eixit triomfant del sepulcre, els seus deixebles no haurien cregut en la seva divinitat.

Els homes d'esquerra perdran els seguidors perquè fan promeses al poble que ells ja saben abans de fer-les que no podran complir. Els propagandistes esquerrans que s'han escampat arreu de la nostra terra, han dit als obrers del camp que les terres serien seves i que les fàbriques són d'aquells que les sostenen amb el seu esforç i el seu treball.

¿Què serà quan els obrers s'adonin que han estat enganyats?

No em sap greu que els esquerrans perdin llur prestigi, perquè considerem funestíssim el seu contacte amb el poble; el que lamentem és que facin concebre esperances que quan no s'han pogut assolir en compte de fer reflexionar llancen l'obrer a la violència i a l'anarquia.

Alguns dels oradors que fan l'apologia del comunisme, posseeixen terres. ¿Per què no les reparteixen, si diuen que són d'aquells que les conreen? ¿És que tal vegada són ells els que fan caure la llavor germinadora damunt la terra pròdiga i generosa?

Els esquerrans, que han sembrat vents, recolliran tempestats.

¿Per què l'esquerra ha vençut, vol dir que s'ha acabat la nostra actuació? Hem de bandejar del nostre clos la inèrcia i la indiferència. El cos social està enfebrat. La febre no és permanent: puja i baixa, sota la influència de diverses causes. La febre de les esquerres passarà. Nosaltres no passarem perquè fem recolzar les nostres doctrines damunt de fonaments solidíssims. Els catòlics veiem clarament les coses perquè tenim temperatura normal.

Si les esquerres segueixen cridant, esdevindran enrogallades. Quan s'hagi extingit la seva veu, vibrarà la nostra; i llavors els enganyats es convencen que no tenen raó els que criden, sinó aquells que tenen la prudència de callar perquè saben que cridant no es soluciona cap problema i que arribarà el dia que el poble els farà justícia.

La família

PER JAUME RAVENTÓS

Si pel que fa a la instrucció religiosa els pares són els intermediaris entre l'Església i els fills, per ésser l'Església la dipositària i la interpretadora de la doctrina evangèlica, pel que fa a

la instrucció natural els pares han de dirigir-la

començant ja llurs funcions en la primera infància. És la cosa més natural que aquest sigui un dret dels pares, posat que aquesta instrucció és una perfecció natural de la vida humana que comença amb la mateixa vida i el dirigir-la serà una funció complementària que correspon als que han donat la vida a l'infant. Als pares toca encarrilar l'esdevenidor del fill i escollir en quin sector de l'activitat humana hauran de donar als fills llurs primeres passes. Delicada funció aquesta que ningú no la pot exercir millor que els pares, coneixedors de les aptituds i aficions dels fills i de les circumstàncies familiars que fan convenient o possible tal o qual elecció. Altrament, essent inseparables i gairebé confoses en les primeres etapes de la vida les dues funcions educadora i instructiva, a qui pertocui la primera pertoca també la segona, i si com hem dit són els pares els educadors per excel·lència, també han d'ésser ells els primers instructors i els directores de la instrucció ulterior.

Es ben clar que en això necessiten cooperadors, ja que els pares no tindran capacitat per a ensenyar a llurs fills un ofici diferent del que ells practiquen i no tindran, tal vegada, ni capacitat ni lleure per a fer de llurs fills lletrats o homes de carrera. D'aquí que

els pares s'hauran de valdre, com d'auxiliars, del taller, de l'escola del col·legi o de la universitat

amb el ben entès, però, que totes aquestes entitats no són altra cosa que instruments per a complementar les funcions paternes directores, les quals tenen dret a moure's amb la màxima llibertat, tenint com tenen els pares la màxima responsabilitat.

Ja hem exposat que el pare no s'ha de refiar massa de l'escola o del col·legi, centres no gaire aptes per a l'educació de l'individu. També hem parlat de què en l'esfera del perfeccionament intel·lectual hi trobem alguna cosa que hem denominat *seny* que no s'aprèn en els llibres ni en l'escola i del qual no sabem que hi pugui haver millors mestres que els pares ni millor ambient per a desplegar-se que el de la família. Sigui com sigui, però, amb tot i els seus inconvenients i insuficiències, els fills hauran d'anar a aprendre de lletra i d'altres coneixements a les escoles i col·legis i en aquesta ocasió els pares hauran d'assumir les responsabilitats de l'elecció.

Les pitjors de les escoles són les d'esperit anticristià

per la senzilla raó que en elles es pot matar en l'ànima de l'infant la fe cristiana fecundament educativa dels costums en la tendra edat en la qual tota

llavor de bé i de mal, trobant com troba una terra verge, germina amb facilitat. La persona del mestre, les seves creences i la seva conducta, han d'ésser analitzades i sospesades pels pares, més avui dia en què els Estats aspiren a tenir el monopoli de l'ensenyança i no ens donen cap garantia de les persones directores de les escoles.

Com a escoles anticristianes han d'ésser tingudes no solament aquelles en les quals el mestre explani doctrines oposades a les de l'Església, sinó també aquelles altres on es prescindeixi de tota ensenyança religiosa, perquè en elles, si no és arrencada la religió d'una manera violenta del cor de l'infant, hi domina un ambient que la pot ofegar i malmetre, amb tot i els afanys que posin els pares per tal d'evitar-ho.

Si més no, sempre seran uns mals auxiliars dels pares les escoles que no estiguin en concordança amb les famílies, que no vulguin ésser una continuació de les funcions educadores dels pares, prescindint deliberadament de la influència educadora dels coneixements religiosos i de les màximes evangèliques. No s'equivocaran pas els pares si s'atenen al principi de què

les escoles sense Déu són escoles contra Déu

perquè el primer pas que es dona contra Déu en la societat és voler arrencar-lo del cor humà, voler prescindir d'Ell, cosa que val tant com negar-li el dret de paternitat i de domini que Ell vol i li pertoca i pel qual els pares, que no són altra cosa que delegats de la paternitat divina, han de vetllar. Totes les raons que pugui donar un mestre en pro d'un bon comportament moral, si no es fonamenten en els manaments de la llei de Déu i en la doctrina evangèlica, seran raons mutilades i vanes, insuficients per a obtenir resultats positius i seran també raons falses, ço és, mentides sembrades en les intelligençies que tenen fam de veritat, principalment d'aquelles veritats úniques que donen normes de bon viure.

Les escoles sense Déu són escoles contra Déu

i ho tornem a dir, principalment en les nacions que han estat cristianes per una llarga tradició, en les quals també les escoles estaven imbuïdes de la doctrina de Jesucrist i perquè en aquests països, destruir l'escola cristiana i substituir-la per l'escola neutra, ha estat un acte de sectarisme provocat per l'odi a l'Església, premeditadament posat en pràctica amb el fi d'arruïnar la religió, propòsit veritablement diabòlic per no haver estat suggerit sinó pel pare de la mentida i enemic jurat del llinatge humà.

Jo m'imagino que molts pares cristians tenen propòsits d'exercir alguna mena d'apostolat cristià i potser alimenten grans plans d'intervenció social i qui sap si entremig d'aquests projectes obliden que

el camp de l'apostolat del pare és la família,

si no exclusivament, almenys principalment, i que el petit món que Déu li ha confiat és format pels seus fills, camp aquest on el pare pot dir-se que hi

té una influència decisiva i insubstituïble i que, si no tanca totes les seves obligacions, no se'n falta gaire, perquè és un camp especialíssimament posat sota la seva vigilància, del qual el pare és el parcer de Déu i en el qual els fills són el fruit que Déu li exigirà a l'hora de fer la partició.

Del món del treball

Obrers, tinguem seny!

Diuen que les conxorxes de les recents eleccions us han lliurat a mans del Sindicat Únic.

No ho volem creure; però, si així fos, preparem-nos a buscar en altres terres els mitjans de vida que aquí minvarien ràpidament, espantosament.

Sembla que uns quants caps calents s'han proposat arruïnar la nostra Barcelona, assajant-hi, encara que sigui de bona fe, teories de treball tan absurdes com ruïneses.

No negarem que temps a venir no es modifiquin substancialment, en favor de les classes obreres, les condicions econòmiques de la producció; però, avui dia, això és, senzillament, somniar truites.

Un canvi com el que ara es preconitza, és obra de molts anys, de segles, tal volta.

Algú dirà: però els obrers dels Estats Units guanyen els dòlars a palades, viuen com petits capitalistes i alguns d'ells ja ho són. És veritat.

Aquesta prosperitat excepcional, meravellosa, per desgràcia, comença a minvar de pressa, es deu a una causa també excepcional: al progrés polític d'aquella gran República, constituïda quasi monàrquicament, que ha acaparat, en pocs anys, les riqueses primordials del món econòmic i els més perfeccionats instruments de producció, a més de completar amb immensos territoris d'excel·lents condicions agrícoles, amb homes de talents pràctics admirables, amb una sàvia administració i amb un sentit polític popular que explica molts dels avenços econòmics inexplicables. El secret principal, però, és aquest sentit polític popular que interpreta i multiplica les iniciatives governamentals, i les fa pròdigues de tot llinatge de fruits.

Teniu a Espanya quelcom de tot això, estimats obrers?

Si no comencem per establir la pau política sobre bases granítiques, no podem aspirar a la pau social que sobre la pau política ha d'afiançar-se. Si no comencem a tractar dels afers econòmics, amigablement, amb els que hi estan interessats tant o més que vosaltres, i amb esperit de justícia i amb sentit de prudència (que és la virtut bàsica de totes), no farem més que agitar-nos i enfurismar-nos inútilment i perillosament.

Ah! si fos possible infiltrar en els pits dels homes que tenen en llurs mans la solució del gran problema econòmic l'esperit de Crist, que prompte sobrevindria la pau i començarien a solucionar-se les dificultats i a plantejar-se l'estructuració del món obrer que Lleó XIII i Pius XI preconitzen tan sàviament i zelosa!

Camí del feixisme

De pena que ens dona, no parlem mai dels assalts i incautacions de fàbriques fetes per obrers

senzills, seduïts i enganyats pels líders comunistes als quals el Govern permet cegament que preparin a Espanya els catastròfics governs de la Rússia soviètica.

Cap d'aquestes criminals incautacions i la consegüent utilització de les fàbriques pels obrers no ha donat bons resultats sinó tot el contrari. I les raons, de tan clares que són, les deixem al tinter.

Però, per altra banda, sí que han donat resultats i ben transcendents, a fe. El *feixisme* italià n'és un d'ells. I tots els feixismes inicials, o en exercici, que arreu del món s'albiren, a aquestes incautacions es deuen. Els problemes no es resignen encara a no canviar de moral.

Fets diversos

La vaga tèxtil de Terrassa afectà més de 12.000 obrers, però es solucionà prompte.

— Els carters reclamen tornar al cobrament dels cinc cèntims per carta, descans dominical, subsidi per carestia de la vida i reconeixement dels seus Sindicats.

— Els miners anglesos demanen augment de salaris. La situació és angoixosa per infinitat de famílies.

— La vaga d'obers del camp al Pla de Barcelona dona lloc a molts atropells impunes...

— L'"Institut d'Obrers sense treball" prevé el públic contra els falsos recaptadors d'almoines

— A Sydney (Austràlia), el desnonament de famílies obreres dels pisos que no paguen, provoca sagnants successos. Els socialistes exigeixen el dret, a favor dels obrers, de no pagar lloguers si no poden.

— Alguns propietaris andalusos es queixen d'ésser sabotejats.

— La C. T. de Ginebra fixa la jornada de les mines de carbó en set hores i 45 minuts.

— S'eleva a l'enorme suma de 115 milions de lliures esterlines els emprèstits fets per Anglaterra a favor dels obrers sense feina.

— Es funda la Mútua d'Empleats i dependents per a prevenir crisis econòmiques familiars.

— S'ha resolt a favor dels tramviaris la vaga que iniciaren demanant quantioses millores. El públic pagarà els plats trencats i l'Esquerra cobrarà amb vots.

— També demanen millores els del Metro, de servei molt pesat, certament.

— Sembla cosa ben comprovada la intromissió d'elements comunistes en els estols d'obers sense feina que van a buscar recursos per a viure. Aquests elements enverinen l'ànima dels nostres obrers i els van convertint en bàrbars disposats a ésser instruments per a tot llinatge de malifetes.

L'expulsió de Crist

PER R. RUCABADO

¿Què més ha de fer el bon Jesús per a que no el treguin de les escoles? Ha nascut en un estable humil, ha treballat com a senzill aprenent i operari, ha viscut pobre entre pobres, curant els malalts, els cecs, els leprosos i els baldats, ressuscitant els morts, predicant el bé i la perfecció del bé, formulant en paraules i en fets exemplars aquella ensenyança del bé insuperable, que és l'expressió més alta de l'esperit humà, i la font universal de l'amor entre els homes, i deixant-se per amor nostre perseguir, empresonar, bufetejar, trair, coronar d'espines i flagellar cruelment, clavar per fi en el patíbul de la creu entre dos lladres i morint allí vessant tota la seva sang fins a la darrera gota. ¿Què ha de fer més, Jesucrist, perquè no treguin la seva imatge crucificada de les escoles d'Espanya? Tota la vida, passió i mort de Jesús no són prou per a guanyar-li el respecte del Director General d'Ensenyança del Ministeri d'Instrucció Pública del Govern Provisional, i Crist, en la seva imatge venerada, ha de preparar-se a marxar de l'escola primària. El dia 13 de maig de 1931, de l'any de Crist 1931, es dictà la circular contra els emblemes religiosos, l'aplicació de la qual és equivalent a l'expulsió del Sant Crist de les aules escolars. No l'arrenquen, no el foragiten amb violència, però el despengen i el deixen tan primparat, que la voluntat del mestre, o d'un sol pare que no el vulgui entre cent o mil que el vulguin podrà fer-lo treure; i si no és una "preciosa obra d'art" (el judici estètic sobre la qual serà subjectivíssim) s'haurà forçosament de treure, fins per *higiene* (!) i per interès de la religió mateixa (?) (1). ¿Què més havia de fer, Jesús, per a merèixer el respecte de les autoritats acadèmiques actualment regnants? No n'hi ha prou amb baixar del cel a la terra, patir mort i passió, donar-nos la seva sang i el seu cos, donar-nos el seu cor, la seva doctrina, *perdonar els nostres pecats*, i redimir-nos i salvar-nos, ensenyant-nos el camí, la veritat i la vida eterna?

Per causa nostra, per la salut dels homes es féu home entre nosaltres. *Propter nos homines et propter nostram salutem descendit de cælis*. Deixà la glòria del seu regne celestial, prengué carn humana i convisqué, patí i morí entre nosaltres i per nosaltres, deixant-nos la lliçó insuperada d'amor recíproc i fraterno, — amor que ai! sovint no practiquem, però la lliçó quedava. — Però tot això no li val, al bon Jesús, i el treuen com a lliçó i com a mestre. Si hem fet el mal nosaltres, que ens treguin a nosaltres! Però Jesús, quin mal ha fet, o en què ha ofès el seu poble? Altra vegada exclamarà: *"Popule meus, quid feci tibi, et in quo contristavi tibi? Responde mihi."*

El Crist informa i caracteritza tota la civilització; presideix la història i la divideix. *"Abans de Crist"* *"Després de Crist"*, tota la història humana es refereix a una o altra d'aquestes dues irremissibles meitats de la cronologia universal. El seu nom és la monjoia central de la humanitat: presideix els temps, els pobles, el dret, les institucions, les arts, tota la vida social. Però no podrà presidir ja més la vida escolar dels establiments públics d'Espanya on hi hagi, tal volta entre cent o mil nois que el desitgin, *un sol* que

el vulgui fora (2). Potser encara hi ha més oprobi que en l'expulsió, en la situació de *disponible*.

El Director General d'Ensenyança no oblida que s'han de portar a l'Escola *"altos ejemplos"* "para inspirar en los niños un *elevado ideal de conducta*" (3). ¿Es que pot oferir algun exemple més alt que el de Crist, un ideal de conducta més elevat que el sacrifici del Calvari? Fa pocs dies el Ministre d'Estat senyor Lerroux, en el discurs electoral de Burgos confiava que el capellà podia alleujar les tribulacions del poble dient: "Aquí teniu a Crist: espe-reu, perquè la justícia social es realitzarà indefectiblement" i a Osca deia "ni de pensament escarnim, jo ni ningú de casa, els catòlics en l'íntim del seu ésser, en el que constitueix el seu símbol, en el Crucificat", proclamant així ell, el vell anticlerical, que Crist mereix veneració fins per damunt de les mateixes confessions religioses. No es pensa igual, però, en el Ministeri d'Estat i en el Ministeri d'Instrucció Pública, i fins en el si del Govern Provisional, Jesús és signe de contradicció! Però encara que sigui Jesús posat per a la ruïna i la salvació de molts a Israel (4), és no gens menys que la pedra angular (5) de la societat humana, ja fa vint segles, i si el treuen de l'escola, quedarà a la paret l'ombra i quedarà l'ombra al front de qui el tregui.

"L'escola deu al noi la màxima reverència" ha escrit D. Rodolf Llopis, director general de Primera Ensenyança d'Espanya, i secretari que és o era de la Secció Espanyola de la Internacional de Treballadors de l'Ensenyança (6). "En endavant l'escola i els educadors han d'estar al servei dels nois (— i no els nois al servei del mestre —)". El Sr. Llopis, admirador de les escoles soviètiques, per bé que usant un llenguatge moderat, (7) (*ore verecundo, gestuque modesto... ingens audacia mentis*) concep l'ideal tècnic de la pedagogia a base d'escoles molt petites "pequeñitas, verdaderas casas de niños", on aquests, ajudats pels seus educadors es consagrin discretament a l'estudi dels diversos problemes que els plantegi un fet concret arrencat a la realitat circumdant". I així "poc a poc els infants arribaran personalment amb el propi esforç il·luminant el seu esperit, formant la seva consciència" terme de l'obra educativa.

No hi ha dubte que el despenjar el Sant Crist d'una escola, treure'l del lloc d'honor i retirar-lo del local, és un fet concret que ha d'oferir als mateixos infants matèria de discussions, i fins d'estudis de la realitat, ajudats pels seus educadors.

Seria, doncs, una cosa possible que els nois "reunits en grup homogeni" per a l'estudi d'aquest problema arrencat de la realitat circumdant, interroguessin el seu mestre, en veient que hom despenja i retira el vell Sant Crist de l'aula, segurament *"antihigiénic, antipedagógico i antireligioso"*...

— Ajudi'ns, senyor mestre, i digui'ns: ¿per què treuen el Sant Crist?

— Oh, — seria la resposta més peremptòria i fàcil — perquè... s'ha de complir la Circular de 13 de maig de 1931.

— Vol explicar-nos, senyor mestre, ¿què vol dir 13 de maig de 1931?

— Quina pregunta! El dia tretze del mes cinquè de l'any mil nou-cents trenta-u. Què més voleu saber?

— Aquesta xifra de l'any, mil nou-cents trenta-u, què és, senyor mestre, d'on ve, què significa?

— Oh, és... és l'any!

— ¿L'any de què, l'any de quí, l'any de quina cosa, l'any de quina divisió històrica?

— L'any... de... l'era cristiana.

— L'any de Crist, doncs, senyor mestre! I si els anys es compten per Crist, i tot el món hi compta, ¿per què ens treuen Crist de la classe, si no poden treure'l del calendari?

¿Per què treieu el Crist de l'escola, si no el podeu treure del món? "Els infants, ha escrit encara Rodolf Llopis, han d'aprendre a l'escola els fonaments d'una cultura general que pugui servir-los de sòlida base per a estudis posteriors". "¿Quins límits ha de tenir aquesta cultura general? ¿Amb quin criteri hauran de seleccionar-se aquests aconteixements?... Per a nosaltres la norma ens l'ha de donar la pròpia curiositat dels nois".

I els nois en primer terme, als quals tota reverència és deguda, com ha dit el mateix Rodolf Llopis, i, per tant, se'ls deu la veritat i la lleialtat, i no la reticència i el sofisma; els nois en primer terme demanaran als seus educadors: — ¿I per què l'han tret el Sant Crist? Quin mal ha fet, el bon Jesús? — I el mestre no tindrà dret a enganyar els nois, ni a dissimular o escamotejar la resposta. I haurà, — ell que és absolutament partidari dels drets del noi — d'acatar el dret del noi a saber per quina causa veritablement treuen de classe el Sant Crist. — Si Crist és bo, per què el treuen? — reflexionaran els nois amb lògica irresistible.

I el Crist és bo, perquè els mateixos polítics fins i tot anticlericals aludeixen continuament a Crist com l'arquetipus de bondat. I el ciutadà Aragay, en voler treure els jesuïtes, els contraposava a Jesús, indicant així que considerava Crist digne i estimable.

¿Si temen i odien els tirans, per ventura Crist és un tirà? Clavat de mans i peus en la creu dura, dessagnat pel suplici, agonitzant, morint, ¿per què l'odien? Ells que es playen en un perpetuà victima-ri, ¿per què no estimen i respecten una víctima que és molt més víctima del que ningú ho pot ésser, molt més del que hagin pogut sofrir els revolucionaris a les persecucions, perquè la víctima és innocent? ¿No volen rebellar-se contra el capital i el capitalisme, font de tots els mals, explotacions i despotismes? Doncs per ventura Crist és un capitalista? És el Sant Crist la imatge del capital? No, perquè aquest el personifiquen en un burgès gras, amb copalta i gran ventre, fumant cigars, amb armilla ben plena, assegut damunt d'una pila de sacs de moneda. ¿Què té a veure el Sant Crist amb aquest burgès?

Si els mals del món vénen del capital, Crist és l'anti-capital. El Sant Crist és la imatge essencialment anticapitalista. Capitalista és, o volen significar en aquest terme, l'home que triomfa pels diners, i que frueix del món i de la vida. És insensat, és absurd, injustíssim, perseguir per odi al capitalisme el Sant Crist. La divina imatge crucificada és tot el contrari d'aquella significació. Crist regna, però des del patíbul. *Regnabit a ligno Deus*. No és un tron ni un setial ni una butaca de gerent: és una creu de suplici. No va vestit amb levita ni

pells: perquè roba no porta, nu i despulat en testimoni de la major pobresa i oprobí. No aixeca el cap i la mà per a comandar i exigir, no té armes al costat o al puny ni ceptre ni instrumental de cap mena, sinó mans i peus sòlidament clavats, com un criminal, a la fusta; i al front ni capell ni corona triomfal, sinó la crueltat d'un bàrbar teixit d'espines, i als ulls no l'esguard imperatiu d'orgull, no la mirada despectiva del ric, sinó l'emboirada i exànime de l'agonitzant. Si ja és mort, i ja ha tret tota la sang per les ferides, per què el perseguiu més?

"Crist és una cosa; els que invoquen o actuen en nom de Crist son una altra" — aquesta serà encara, com sempre, la peremptòria resposta. — Però llavors, si Crist és l'ideal, o un ideal, deixeu la imatge, representació, record i símbol d'un ideal que vosaltres trobeu estimable, i al qual segons vosaltres, hem traït. I sigueu vosaltres, aleshores, els veritables cristians!

Però no és això, no. La mà que s'aixeca per a expulsar el Crist, no va contra els cristians, dolents ni bons, va de dret contra Crist i el cristianisme, i arrenca el símbol, o el despenja, o el deixa primparat per tal que caigui per si sol, fent tot això amb plenitud de rancúnia anticristiana.

Però això és debades, perquè Crist és més fort que ells. La passió anticristiana és inútil i vana. Crist s'ha anticipat de molts anys i de molts segles a prendre possessió de la humanitat. Crist no regna solament per la creu, sinó també pel calendari, i aquest sí que no el poden expulsar. Ni que estiguin plens de blasfèmies els seus fulls, cada full proclama, amb la xifra de l'any, l'Era Cristiana, l'Edat de Crist, a la qual ja no ens podem substreure, de la qual no en pot fugir ningú, perquè el datar per Crist els anys és un acord ja humanament impossible de trencar, perquè en trencar-lo han fracassat fa temps les nacions revolucionàries.

La humanitat és presonera de Crist, i és debades que espeterneguin i que blasfemin els sectaris. La negació i la blasfèmia s'hauran d'aguantar necessàriament sobre una data cronològica, que és una afirmació i un testimoni, oi més un vassallatge. I el qui emeti decrets contra Crist els haurà de datar pels anys de Crist, i serà com aquell que deia que era ateu, gràcies a Déu.

Es endebades, doncs, que es tregui el Crist de les escoles, perquè a la paret queda un senyal impossible d'esborrar, a tota l'escola un buit impossible d'omplir. I l'ocultació del Sant Crist serà al davant dels curiosos infants un fenomen tan rar, tan violent, com l'ocultació momentània del sol en un eclipsi.

(1) "Desde luego queda proscrita, por antihigiénica, antipedagógica e incluso antirreligiosa la práctica de decorar las paredes de clase con doseles, cromos e imágenes que no sean reproducción estimada de preciosas obras de arte." Paràgraf 11 de la circular.

(2) "No hay inconveniente en que los símbolos de la Religión cristiana sigan presidiendo las tareas escolares en aquellos casos en que el Maestro y LA TOTALIDAD de los padres se hallen conformes en que continúe dándose la enseñanza en la forma actual."

(3) Paràgraf 12 de la circular.

(4) Sant Lluc, II, 34.

(5) Sant Mateu, XXI, Sant Lluc, XX.

(6) Al llibre *Pedagogia proletaria*. Informes, tesis y debates de las Jornadas Pedagógicas de Leipzig (1928). París, 1930. Sobre les idees i propòsits de la Internacional dels Treballadors de l'Ensenyança, veure el meu article d'abans de la República, *Herodes, pedagog*, publicat a CATALUNYA SOCIAL n. 494, 3 de gener d'enguany.

(7) Pàgines 159 a 162 del llibre esmentat.

Comentaris

L'estat demagògic en què ràpidament han sumit Espanya les lenitats governatives i les aberracions ideològiques dels homes que tenen en llurs febles mans els destins de la segona República espanyola, i les campanyes inqualificables dels seus líders i de la premsa llur, han fet que les Corts Constituents elegides l'últim diumenge hagin nascut sense cap dels prestigis que havien d'haver-les aureolades.

Ja es parla de què aquestes Corts votin, només, el President de la República i solucionin, honradament i encertada, si poden, la gravíssima crisi política en què vivim, per a establir un Govern capaç de portar a cap unes eleccions honestes a fi que les Corts que en resultin tinguin mitjans i prestigis per a dotar Espanya d'una Constitució que respongui fidelment a les seves característiques racials i a les seves necessitats.

Les inexactituds ministerials

Hi ha en terres de Castella una dita ponderativa, aplicable a les persones que mai no diuen la veritat, tan breu com enèrgica: "Miente más que la Gaceta", òrgan com és del Govern i obligada, per tant, a fer-li el joc en aquesta matèria poc noble.

A l'hora mateixa de la sublevació de l'aeròdrom de Tablada, dels excessos de Sevilla, dels incendis del Pla de Llobregat, i mil successos semblants, els ministres declaraven amb un aplom olímpic que no passava en tot Espanya res de particular, que "la pau regnava a Varsòvia", (recordant la cèlebre frase napoleònica del destructor d'aquella ciutat infortunada).

Tot el poc temps d'existència que s'assignà al Govern provisional se l'ha passat disfressant un estat general caòtic i rumiant mitjans per molestar els catòlics i desbaratar l'economia nacional.

Els seus encerts reals poden comptar-se amb els dits d'una sola mà, i encara sobren dits.

Hom ja dona als governants un marge de condiscendència perquè exagerin els encerts i dissimulin els errors i les ensopegades; però no s'hi val a tractar el públic com un nen i a mantenir-lo sempre amb mentides. No s'hi val.

Les negociacions amb França

Passades les ingents preocupacions electorals, és segur que es reprendran les negociacions comercials amb la nació veïna.

Com sigui que ja és cosa de consuetud la victòria francesa en aquest llinatge de lluites incruents, hom tem que ara es repetirà el cas per tal com acabem de rebre de França un ajut financer remarcable: uns quants milions de lliures a bon preu; és a dir, a un interès baix, tal com el que regeix allí oficialment. El favor que ens fa, també el rep França col·locant capitals sobrants inactius, amb una assegurança solidíssima com és la d'un estoc d'or equivalent i la garantia subsidiària de la nació espanyola.

Fixi-s'hi bé el Govern en aquestes circumstàncies de l'operació. Recordi que, abans, pels emprés-

tits bastava aquesta última garantia nacional, i que, ens n'han exigit una altra de més pes.

Si que hem vingut a menys!

Amb això volem dir que en les properes negociacions, el Govern no ha de tenir en compte cap agraïment, sinó els interessos nacionals.

El baró d'Esponellà

Vet ací un català modèlic que acabem de perdre quan més falta ens fan homes així.

D. Carles de Fortuny era legió. Tots els seus talents, totes les seves virtuts, i una posició social brillant de prestigis i possibilitats estaven tothora al servei de Déu i de la pàtria.

Sense haver donat mai un pas per a fer-se popular, pocs homes del gran prestigi barceloní gaudien d'una popularitat com la del senyor Fortuny.

Bon hereu del seu boníssim pare, dedicà principalment als vitals problemes de la terra tot el bé de Déu de mitjans de què va dotar-lo esplèndidament la Divina Providència i en el mai prou lloat "Institut Català de Sant Isidre Llauredor", treballà de ferm i amb molt d'encert per la riquesa espiritual i material de la pagesia pairal, honra del poble català i puntal incommovible de la seva existència.

Del baró d'Esponellà pot dir-se a boca plena "que descansi en pau", després d'una vida tan plena i tan fecunda.

Cuidin bé...

Cuidin bé els homes que ara governen la República i els que els succeïxin en aquesta importantíssima comanda, que els bons catòlics, i àdhuc els que no exercint de tals senten de cor els imperatius de la ciutadania, no arribin a convèncer-se que a Espanya la República és veritablement incompatible amb la Religió.

Hi ha una colla de republicans eixelebrats, rabiosament clerofobs, entre els quals sobresurten Albornoz, Azaña, Fernando de los Rios, Largo Caballero i Marcellí Domingo, que sembla que s'han proposat aquesta pèssima obra: la incompatibilitat entre el Catolicisme i la República. No tenen els catòlics pitjors enemics que ells, però ni la República, ni Espanya, tampoc. L'actuació pre-electoral d'aquesta colla d'esperitats extremistes, ha tingut un caire purament i netament ateu.

Aquests homes volen desarrelar d'Espanya la Religió i totes les seves empreses. Volen fins bandejar de les ànimes i dels cors dels espanyols tota idea i tot afecte cristians. Semblen talment posseïts de l'esperit maligne. Han saltat totes les barreres i han atropellat totes les pudícies, sense tenir per res en compte la seva personalitat governativa, per tal de desfogar-se contra l'Església i contra els catòlics, que pel que es veu, no tenim dret ni a la vida.

Cuidi bé el Govern de l'Estat espanyol! cuidin bé els homes de la segona República d'això que diem.

Es consell d'amic...

Un altre Judas

PER JOSEP CASANELLAS, Prev.

Que s'aixequin contra el Mestre les mans, que s'arribaven al plat del mateix Mestre, quan seien a taula diverses vegades i particularment en aquell darrer sopar, la Cena, és àvola acció.

Però ens revolta l'esperit també el que el germà aixequi la mà contra el germà i que arribi aquesta comesa a ésser una pèssima característica humanal, vella com el llinatge dels homes, criminosa i diabolical.

Vegeu-me la vellúria des de quan Caïn occia Abel i vegeu-me el crim en quant Déu sols per l'acte de Caïn, arribà a maleir l'home damunt la terra, sense que s'hi hagués atrevit Déu per la comesa d'Eva i la d'Adam.

És maleït el germà que occeix el germà i el germà que traeix el germà. Aquesta maledicció és la que arrossegava a Caïn errívol i vagarós damunt la terra, amb la por de feres i d'homes i l'esglai per la fulla, que es movia, l'ombra de l'arbre, el lladruc i l'udol, l'espectre del pregon, la taca de sang...

Via fora al fraticida!

Mirem-ne més bé el traïdor del germà.

Josep era el predilecte del pare, qui li havia fet vestit de variada coloraina. I era predilecte de Déu entre els seus germans. Déu el volia i li feia somniar aquells somnis venturosos, causa de l'engelosiment dels seus germans. El somniador era llur pesombre i l'odiaven i no li parlaven gens amorosívolament.

Ve el jorn i el pare envia a Josep vers els germans: "Vés a Siquem i mira com van els teus germans i els ramats".

En arribar el veuen: "Ve el somniador; veniu, l'occirem, tirant-lo dins una cisterna, en tant que direm que una mala fera l'ha devorat, amb tal de veure el profit dels seus somnis..."

Just arribà, li llevaren els seus germans la seva llarga vesta de variada color i el tiraren dins la cisterna buida.

El seu germà Judas els diu: "¿Quin profit ens porta l'occir el nostre germà i colgar la seva sang? Més val vendre'l als ismaelius; així no tacarem les nostres mans, que al cap i a la fi és germà nostre i carn nostra."

I, tret de la cisterna, el venien per a esclau als ismaelius per vint monedes d'argent...

Més tard, mans traïdores aixecaven davant del pare la vesta enquinçada, tacada de sang, la vesta del fill estimat, Josep, mentre la llengua fingida, deia: "L'hem trobada; vegeu si és la túnica del vostre fill, o no."

I el dolor pel crim ens el diu el pare, esqueixats els seus vestits, revestit de cilici, en plorar el seu crim: "Jo davallaré al pregon vers el meu fill llagimejant. És la túnica del meu fill; una maligna fera l'ha devorat, les bèsties l'han destroçat.

I la traïdoria la veiem en els seus fills, els quals es congregaren per aconhortar el seu pare, i la trobem en aquell germà, qui no volia occir el germà, sinó sols treure profit, vint diners d'argent en lloc d'una mort, que gens no els aprofitaria.

És vil el traïdor!

DE COL·LABORACIÓ

Hem d'ésser revolucionaris

PER J. DE B.

Llegim a la premsa: "El dimecres passat, 24, tingué lloc a Manresa la col·locació de la primera pedra de l'edifici destinat a l'Asil-Hospital Antituberculós, mercès a la gesta de filantropia portada a cap pel bondados manresà En Francesc March Muntada, qui, en morir, deixà part de la seva fortuna per a la realització d'un tal important acte."

Suposem que la majoria dels qui llegiran aquest solt i les descripcions subsegüents de l'acte, se n'alegraran i es desfaran en lloances envers el senyor March i els seus albacees.

Tot serà poc per exaltar la memòria d'aquell generós, caritatiu i cristià patrici, i el to de l'elogi serà tan més alt en quant al costat de les obres de misericòrdia corporals es practiquin ensems les obres de misericòrdia espirituals, tal com vénen agermanades unes i altres en els nostres hospitals cristians que estan sota la cura de les Germanes de la Caritat, mai prou lloades.

I a propòsit d'aquestes obres de misericòrdia espirituals no podem deixar d'observar com són necessàries a tot arreu i principalment en certes poblacions on l'educació i formació cristianes del jovent estan un bon xic descuidades.

Heus ací una orientació ben útil i convenient a la caritat dels temps moderns.

Estem en temps de lluita. Per tant, hem d'insistir catòlicament els nostres nens i els nostres joves en l'escola cristiana ultramoderna; i constituir el centre juvenívol avençat, republicà, apologètic, instructiu en moral, formatiu en bons costums i en el domini de si mateixos, ha d'ésser la nostra obsessió.

Avui hom pot dir impúdica pels mítings i reunions públiques, als periòdics i en els llibres anomenats cultes, barbaritats que són aplaudides perquè la massa obrera és completament ignorant en història religiosa.

Els catòlics hem cultivat ben poc el proletariat. L'hem tractat com un menor, amb *capitis diminutio*. Però de sobte el proletariat ha sortit fet un home, parlant i discursant del que nosaltres voldríem que sabés, però tot a l'inrevés...

Ben cert que la tasca constructiva a Catalunya ha d'ésser de cultura; però no pas de cultura laica i vergonyosa, sinó ben ferma, social i catòlica.

AGA
BATERIAS
DINAMOS
DELCOS

Reparació electromecànica d'automòbils,
per especialistes del ram amb utilitat
moderna; preus limitats.

Bruch, 96 BARCELONA Telèf. 106 56

AGA

Meditem el que cal fer

PER J. CIVERA I SORMANI

Assistint als mítings esquerrans i escoltant les converses dels elements que modestament s'anomenen avençats, un hom s'adona de seguida que no saben ni un borrall de religió. Els obrers tenen una concepció completament falsa del catolicisme. Encara que ens dolgui hem de confessar que tots som una mica responsables d'aquesta desviació. Hem tingut abandonat el poble. Si exhuméssim alguns articles publicats damunt d'aquestes planes, podríem demostrar que ja fa molt de temps que nosaltres pressentíem el que està passant. Se'ns va dir que érem desafectes a la monarquia. Ens havíem preguntat moltes vegades: ¿Què passarà el dia que caigui el règim monàrquic? Hem donat sempre més importància a la religió que a la política, perquè considerem passatgeres totes les coses humanes; i, per tant, en blasmar els que pretenien fer-nos aparèixer vinculats a la monarquia, no perseguíem altra finalitat que defensar els interessos del catolicisme. Déu coneix la rectitud de les nostres intencions. En conferències i en articles defensàvem la necessitat de posar-nos en contacte amb el poble per aconseguir la cristianització d'aquells que no són creients perquè no coneixen el camí que mena a la veritat.

En aquests moments de prova, que meditin aquells que dubtaven del nostre catolicisme perquè donàvem a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar. Si no s'haguessin preocupat tant del Cèsar potser el poble no tindria d'ells un fals concepte. Fixeu-vos en un detall ben significatiu: els que combaten les ordes religioses, no combaten el dogma catòlic, sinó llur suposada actuació. Els religiosos no els veuen tal com són en realitat. Creuen que segueixen camins tortuosos i que no tenen altra dèria que amuntegar riqueses i exercir un predomini damunt la societat.

Feu una prova: demaneu als esquerrans més significats que us facin una definició de les comunitats religioses i veureu quines coses més fantàstiques us diran. ¿Qui en té la culpa d'aquesta desorientació? Una mica nosaltres i una mica els escriptors sectaris. Hem passat potser massa de temps dalt dels núvols. ¿Havíem els catòlics de combatre els poders constituïts i d'exacerbar les passions del poble per a aconseguir que penetrés dins de la nostra cleda? Si això haguéssim fet, hauria estat pitjor el remei que la malaltia. Els catòlics no poden apartar-se del camí de la legalitat; però havíem d'haver donat la sensació que el catolicisme no estava lligat amb cap poder, ni era la guàrdia pretoriana de ningú.

En aquests moments és molt difícil que el poble ens escolti. Vivíem d'il·lusions. Ens engrescàvem cantant himnes, i mentre afirmàvem que la fe no moriria mai, els polítics d'esquerra ens prenién el poble.

Cal reconèixer que en l'ordre espiritual s'ha fet un esforç per aconseguir que la llum de la veritat penetrés dins l'esperit tenebrós dels que no creuen,

però en l'ordre social no s'ha fet quasi res. En tots els països on hi ha importants nuclis catòlics dins les organitzacions de caràcter social, els homes dirigents han procurat posar-se en contacte amb els obrers. No volem parlar de les nostres organitzacions obreres, perquè diríem coses massa dures. No és hora de crítiques acerbes, sinó el moment d'aconseguir la unió de totes les forces disperses per a defensar les nostres posicions i guanyar-ne de noves.

Permeteu-me, però, que digui sense eufemismes que si a Barcelona no és possible, de moment, la creació d'un sindicat que pugui acoblar sota la seva bandera els que no accepten de bon grat la tirania dels sindicats revolucionaris, és perquè tots els intents que s'han fet a la nostra ciutat, no tenien per objecte defensar els interessos dels obrers associats, sinó desfer l'organització dels adversaris. Hem jugat moltes vegades a fer sindicats i amb aquestes coses no s'hi pot jugar.

Actualment, el que entristeix, és l'onada de materialisme que es va estenent per tota la nostra terra. Els elements esquerrans, no saben el mal que fan combatent la religió. Han fet caure la monarquia i l'han substituït per la República; però per grans esforços que facin no trobaran cap sistema polític ni social que pugui substituir la religió. ¿Tenen una moral millor que la moral cristiana? ¿Creuen de bona fe que el poble pot prescindir d'aquella moral? Si l'home no és res més que una mica de fang, i no porta dintre el pit una ànima immortal, ¿què té d'estrany que en compte de cercar la llum i d'allunyar-se de les impureses de la vida, no tingui altra dèria que satisfer els desigs materials? Un hom s'hi asfixia en aquest ambient corromput. Si no s'aturen aquestes campanyes, dintre d'alguns anys tots en sofrírem les conseqüències. D'un poble materialitzat i envilit, no cal esperar-ne grans coses.

Hem de salvar la joventut. No tot està podrit a Dinamarca. Afortunadament tenim encara nuclis importants de joves, que no es deixen encisar per les sirenes esquerranes. Però aquesta joventut està dispersa. Hem d'unir-la i organitzar-la, perquè el seu esforç no sigui estèril.

La joventut catòlica és la nostra esperança. Els nostres adversaris fan grans esforços per a prendre-nos-la, però Déu no voldrà que ens abandoni. Cal, però, que sapiguem atraure-la. Totes les nostres preferències i totes les nostres sollicituds, han d'ésser per a la joventut. ¿No creieu que a Barcelona s'hauria de construir un gran casal, destinat als joves? De vegades perdem la joventut perquè no s'hi troba bé en les nostres entitats, una mica massa primitives. Els temps han canviat i la nostra actuació ha d'estar d'acord amb les necessitats del moment.

Déu vulgui que es desvetllin els que encara dormen, i que tothom s'adoni que els moments actuals no són de repòs, sinó de treball i de lluita.

Una vocació d'apologeta

PER JOSEP MIQUEL I MACAYA

Quan d'aquestes planes estant parlava dels disbarats que havia oït en un míting comunista al qual vaig assistir per casualitat, no vaig voler parlar de la profunda impressió i dolor que les paraules dels oradors produïren en la meua ànima. Mai com aquell dia no havia sentit la necessitat d'una banda i l'amor d'altra, de defensar la Veritat que allibera i fa sants. En aquell míting de tres hores llargues, on els nou oradors gitaren de llurs boques les blasfèmies més horribles, les negacions més esgarriposes i els impropis més injustos, vaig fixar per a sempre, com una cosa definitiva, la meua vocació d'apologeta.

Són moltes les vegades que en aquest mateix lloc el culte lector n'haurà llegit temes completament apològics; en altres llocs on escric sovint, cada setmana, en molta premsa de Catalunya, he emprat de temes predominantment literaris, pedagògics i filosòfics; però m'apar que ara aquestes tasques han finit per a mi. Sento dins meu una nova set, aquest afany de defensar la veritat que no fa un mes viu trepitjada. I per aques motiu deixo voluntàriament tots aquells altres plaers de l'esperit pels quals de molts anys sentia neguit i devoció, per tal de deixar pas a una visió apològica de la vida.

Per bé que hagués llegit molts d'autors apològics, entre ells els clàssics d'aquesta ciència, com obres de teologia, mai com aquell vespre no vaig donar-me compte de la necessitat de l'escriptor apologeta, més encara, l'apologeta seglejar. S'esdevingué que la meua fe es trobà, com mai no s'hi havia trobat tant, davant l'error. Si llegint autors apològics havia llucat al viu la vera necessitat que un hom esdevingui un apòstol armat amb la ploma i la paraula per tal de no jaquir mai la veritat en mans enemigues, en aquell míting memorable se'm fixà per sempre més la meua vocació d'escriptor cristià i tot el treball intel·lectual de cara al Cristianisme. Una vocació així, si fa no fa, és una vocació a una anada a l'apològica igual que aquella que experimentà el paradoxal escriptor anglès Chesterton, com ens conta en la seva obra cabdal *Orihedoxy* dient-nos que li entra la set d'apològica, no amb la lectura dels grans apologetes del Cristianisme, sinó amb la lectura de les obres filosòfiques que més combaten aquest sistema diví. Llegint Herbert Spencer, Huxley i altres autors, diu en mant indret al gran convers, és com vaig ésser més cristià i vaig, oi més, sentir el domeny de defensar la Veritat. Jo, sentint la paraula dels oradors negant Déu, el cel i l'infern, negant el matrimoni cristià i el dret de propietat, l'ensenyament cristià a l'escola, i volent contrarestar aquestes negacions, viu néixer en mi l'apologeta.

Tanmateix el lector em podrà preguntar: quina apològica fareu? Aleshores encontinent he de contestar-li que per bé que tota l'apològica estigui ja feta, tot tractat i escatit i per bé, encara, que l'error es presenti sempre nou, cal que a la nostra terra, aquesta terra de sants i apologetes, sigui mantinguda d'una banda la tradició apològica, i d'altra combatre l'error quan s'hi esdevingui. Avui mateix, llegint *L'Opinió*, on el senyor C. A. Jordana, darvinista, hi enfila una diatriba contra l'Església, la crosta, que en diu ell, volem dir-me si coses així, per aquell

que dins d'ell sent profundament els problemes religiosos i que escrivint troba un ver plaer, pot deixar que cosa parella quedi sense una contundent refutació, sense un esforç espiritual per tal de vindicar la Veritat i desfer tota diatriba?

Jo crec que hi ha dues maneres de fer apològica. Cadascú pot tenir les seves preferències, com jo tinc les meves. Crec que una primera faísó de fer apològica és argumentant apològicament, descaradament, donant la cara, repeteixo, descaradament, com a cristià, puix que això és un gran honor. Per a mi aquesta apològica és la millor apològica per tal com és l'apològica de combat. És una apològica viva. I crec que hi ha una segona faísó de fer apològica i aquesta és en nom de la cultura. El meu lector sap a bastança que el Cristianisme no és enemic de la cultura i que, en altres temps, tota la cultura estava en el si de l'Església, en els claustres i abadies medievals. Totes les troballes de la ciència moderna no han pogut pas desballestar els plans reeixidíssims de l'Església, plans que, tot amb tot, no són d'ara, sinó de segles. La gran prova de la divinitat de l'Església és aquest urc a tenir avui la mateixa doctrina que ahir i com fa vint segles, no transigir amb ningú i ésser tan combatuda per tantes de teories i aquestes morir i ésser reemplaçades per altres de noves. Quan algun cop he volgut trobar mant humaníssim argument per a provar la divinitat del Cristianisme, tan sols m'ha calgut d'exco-gitar aquest: l'existència de la seva doctrina d'ençà del Crist i avui igual que quan fou promulgada. No prova res això? Doncs bé; la segona faísó, apar laica, de fer apològica, és d'argumentar en nom de la cultura i, darrera d'ella, quedar-di el Cristianisme. Parleu d'art, literatura, filosofia? Bé, parleu-ne en un sentit humà, amb un seny modern; però així que vingui a tomb, que se us presenti l'ocasió, advertireu que darrera l'etiqueta cultura i tot el seu contingut, s'hi abscondeixen els conceptes cristians. Encara, podríem resumir dient que la primera faísó de fer apològica és partint de les coses divines, mentre que la segona és partint de les coses humanes i anar a les divines.

Estic més que joïós de fer aquesta pública manifestació de vocació apològica en aquests temps en què les coses de l'esperit, de cultura i de catolicitat, són tocades i sollades per mans indignes que mai no havien d'haver tocat aquestes coses de les quals ni en són dignes. Estic content de començar a l'hora actual a treballar obertament i únicament per la Veritat per tal com una data com la present ha d'ésser d'un record perdurable en la meua vida. Són els moments semblants els de la persecució, moments en els quals se separen i combaten les coses del cel i a l'escola es deixa de banda l'ensenyament religiós. Un moment així és moment propici a garbellar-nos bé els queensem igual i encara fer-ne selecció dins la pleta de Crist. En un moment així, em deia no fa molt en una seva lletra l'eminent prosador català i car amic, Joaquim Ruyra, ens coneixem més, ens coneixem millor que no pas en temps de calma. Sí, jo crec que sí; crec que som al moment decisiu de fer aquella dreta i esquerra de l'Evangeli per tal de deixar els bons d'una banda i els dolents de l'altra. Crist sia amb nosaltres!

Fonts d'alegria

El Pare Bru d'Igualada, ha publicat un llibre interessantíssim sota el títol franciscà de "Fonts d'alegria". En aquesta obra l'illustre Pare caputxi, posa de manifest la seva finor espiritual i el seu gust depurat. En totes les pàgines triomfa l'optimisme cristià. Com es fa constar molt justament en el pròleg breu i concís, que, baldamena no sigui signat, s'endevina la pluma pulcra i delicada d'un altre illustre Pare caputxi, el Pare Bru d'Igualada fuig de tot pessimisme; no creu en l'eficàcia dels encongiments espirituals. Com bon franciscà, és un convençut de la llum, dels amplex horitzons, de l'alegria, i en la seva llarga experiència de predicador, ha trobat que aquest era el camí que va de dret al cor. En aquests moments que es publiquen tants de llibres que fan terrear, el lector espiritual ha d'agrair al Pare Bru, que hagi posat a les seves mans un llibre tan exquisit i tan orientador. A tots aquells que els plau flaijar les flors exquisides que s'obren a la llum, en el verger de la mística franciscana, llegiran amb gust l'obra optimista i flairosa del Pare Bru. Un altre dia ens ocuparem més extensament del seu contingut espiritual.

Ens plau reproduir un fragment, perquè els nostres lectors puguin delectar-se amb la prosa pulcra i acurada de l'illustre escriptor caputxi:

"L'ALEGRIA CRISTIANA, FONT DE JOIA. — Una de les causes més poderoses que contribueixen a la formació del nostre caràcter, és la qüestió de naixença.

En venir al món, no solament rebem dels nostres pares la vida en general, sinó també la vida amb un segell especial, inconfundible: el llur.

Fixem-nos en un infantó de pocs anys, i amb prou feines ha arribat a son complet desenrotllamen, tot i això, en son rostre, en son esguard, en son parlar, i altres senyals exteriors, es veu el segell dels qui el portaren en aquest món.

I cosa admirable! no solament la fesomia corporal és el que es trameta de pares a fills, sinó també el caràcter, les passions i àdhuc gosaria dir, la fesomia i senyals de llur ànima.

Vet ací perquè moltes vegades el poble, convençut de la infalibilitat d'aquestes lleis naturals, en veure certes qualitats i defectes morals dels pares reflexar-se damunt de llurs fills, exclama: "ja es veu que en vénen de nissaga", comprovant que la nostra manera d'ésser física i moral depèn en gran part dels nostres progenitors.

Un simil: ¿Us heu fixat en el fenomen que esdevé amb les aigües que davallen de les altes muntanyes, les quals fan llargs viatges per les interioritats de la terra, abans d'aparèixer a la superfície?

Tot fent llur curs per sota terra, prenen dels diferents terrenys per on passen elements, substàncies químiques, com és ara, ferro, calç, sofre, magnèsia, etc., que, en ntastar-les, percibim un gust especial, inconfusible, que les caracteritza.

El mateix succeix amb la nostra sang, que és l'aigua de vida que circula per les vostres venes. Abans d'arribar a nosaltres ha passat per altres terrenys, per les venes dels nostres avis i dels nostres pares,

i, tot fent la seva cursa secular, ha anat aplegant la substància de llurs vicis i virtuts, i, ¿què té d'estrany que, en aparèixer per a formar part de la nostra vida, sigui com un mirall de la dels nostres pares?

Transcriurem les paraules del P. Lacordaire sobre "La distribució de les gràcies en les ànimes dintre el govern divinal".

Diu així: "Cadascú dels nostres milers d'avantpassats ha deixat una cicatriu bona o dolenta en la substància de la vida hereditària que arriba fins a nosaltres per mil giragonses, i, víctimes de llurs mancaments o beneficiaris de llurs mèrits, neixen més o menys pobres, més o menys mancats de bones disposicions segons els troncs d'on provenim".

"L'home neix diferent d'un altre home en quant a lo natural, no per la voluntat arbitrària de Déu, sinó efecte de les lleis generals que presideixen la transmissió de la vida la deu de la qual és més o menys corrompuda, més o menys purificada pel mèrit o desmèrit dels nostres avis."

"No vol dir que sempre, d'una manera absoluta, deixi Déu d'intervenir en la dispensa d'aquest ordre de qualitats; però, si ho fa, és com una excepció, i per un dels seus grans designis".

Hom pregunta: ¿Per què aquest fenomen misteriós invariable en l'ordre natural no apareix en l'ordre sobrenatural i místic?

Perquè essent Jesucrist el nostre Pare, qual nom inefable conquerí (1), "no amb or o argent, sinó amb el preu de la seva preciosíssima sang" perquè (2) essent el seu regne "pau i goig en l'Esperit Sant", i el seu lema (3) "portar en la terra pau als homes de bona voluntat"; perquè essent la seva religió tota amarada d'alegria en sos manaments, en sos sagraments i en la seva doctrina, — en nosaltres qui som els seus fills pel sant Baptisme — ¿com és que no es reflexa la seva fisonomia inconfusible: la joia?

¿Com és que moltes ànimes, àdhuc espirituals, per comptes de veure's en llur faç, llur parlar, llur mirar i llur comportament la bondat, l'alegria i l'exultació, trets característics del nostre Pare amantíssim Jesús, més aviat es veu aquesta cosa negra, lletja, repugnant, anticristiana, deformadora de la nostra Religió: la melangia i la tristesa?

Aquest fenomen malastruc, aquesta anormalitat dins la vida cristiana, no té altra explicació que la ignorància i l'escrúpul.

En infondre, doncs, un poc de llum en les ànimes, a mostrar l'alegria com a font de salut per a l'ànima i pel cos, ensems que d'alegria per a nosaltres i el nostre proïsme, vet ací l'objecte d'aquesta conferència.

Anem-ho a veure".

(1) Non auro, vel argento redempti estis sed pretioso sanguine Christi (1.^a ad Cor., VI, 20).

(2) Regnum Dei non est esca et potus, sed pax et gaudium (Rom., XIV, 17).

(3) Et in terra pax hominibus bonae voluntatis (Luc., II, 14).

Romiatge a Núria

La Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat ha organitzat un romiatge a Núria sota el següent programa:

Dia 11 d'aquest mes, a un quart de nou del matí: Sortida de Barcelona. A les 2'55, arribada a Núria. Processó d'arribada del Romiatge al Santuari, amb cant de la Lletania Lauretana durant el trajecte de l'estació a l'església. En entrar a l'església, es cantarà la Salve Regina. Després de l'Antífona, "Ave Mater Salvatoris", es diran les deprecacions de la visita a la Mare de Déu de Núria i s'acabarà l'acte amb el cant dels Goigs populars.

A les set del vespre, Rosari i Vespres solemnes de la Mare de Déu, cantades pels romeus.

Diumenge, dia 12, a dos quarts de vuit, missa dialogada a la Capella de Sant Gil. Durant l'ofertori, es cantaran les Lloances dels set Goigs de Maria. Després de l'elevació, Ave Veum i a la Comunió l'"Adoro te devote". Acabada la missa, es cantarà l'Antífona "Hic vir" i l'oració de Sant Gil.

A dos quarts d'onze, Tèrta solemne i missa del dia amb assistència de Pontifical del senyor Bisbe de la Seu d'Urgell, doctor Justí Guitart. Hi haurà Homilia. Es cantarà pels romeus la missa "Cum jubilo", i el propi de la Dominica VII post Pentecosten, "Omnes gentes".

En acabar, se saludarà la Mare de Déu amb l'Antífona "Ave Mater Salvatoris".

A tres quarts de cinc de la tarda. Vespres, Visita Espiritual a la Mare de Déu de Núria, Lloances dels set Goigs, allocució de Comiat i cant dels Goigs.

A les 6'10: Sortida cap a Barcelona. Arribada a les 10'25.

Inscripció: Al local de la Lliga, Rivadeneira, 2, primer, de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre, fins el dia 6 d'aquest mes.

Preus: Bitllet A: Viatge, manutenció i habitació a l'Hotel: 60 pessetes.

Bitllet B: Viatge i cella a la casa de Loreto: 28 pessetes.

Bitllet C: Viatge i cella a la mansarda de Sant Justí: 23 pessetes.

Oficina romànica

(Secció de llengua literària)

Cons. 59. — ¿Com s'ha de dir, *constituents* o *constituents*, parlant de les properes corts? — C. S.

Resp. — La mateixa pregunta es podria fer també sobre *reconstituïent*, *instituent*; *contribuïent*, *distribuïent*, *retribuïent*; *influent*, etc., participis adjectius o substantius de verbs acabats en *uir*, que la parla viva pronuncia amb una *i* consonant posada entre la *u* i la *c*, i que el *Diccionari Ortogràfic* escriu sense la tal *i*.

1. Primerament, aquí no es tracta d'una *i* enfònica, necessària o convenient per desfer la dificultat de pronunciació de dues vocals seguides. El mateix aplec *uent* sense la *i* trobem viu en *lluient*, *relluent*, *conduent*, *contraproduent*, etc., participis adjectius de verbs acabats també en *uir*, com són *lluir* i *conduir*, *contraproduir*. Del mateix verb *fluir* i dels seus compostos tenim *afluent*, *confluent*, *Conflent*, *efluent*, *refluent* i *fluent*, al costat d'*influent*, que és l'única excepció. Un altre és el cas de *creiem*, *veiem*, *traiem*, *contraïem*, *creient*, *veient*, *traient*, *contraient* i de les formes vulgars, *treiato*, *beiato*, on la *i* és introduïda per esquivar la pronunciació seguida de les vocals *e*, a fosques i les mateixes vocals clares, que fan de mal dir sense aquesta *i* interposada.

Teatre i *beat* els resolom eruditament sense la *i*, fent tancada la primera vocal.

2. En castellà la *y* de *constituyente*, *influyente*, *contribuyente*, etc., és deguda a la diftongació de *e* tònica en *ye*, pròpia d'aquesta llengua en les paraules de formació popular, o adaptades per analogia, i que no és trobadora en les paraules més erudites: de GELU llatí en castellà tenen HIELO (cat. *gel*), HIELA (cat. *gela*) de *helar*, al costat de *congela*, de *congelar*. Segons aquesta duplicat tenen en castellà:

1. *influyente* (popular analògic) antigament *influen-*

te i *afluente*, *confluente*, *fluente*, *refluente* (formes erudites).

2. *contribuyente*, *distribuyente*, *retribuyente*, que antigament era *retribuente*.

3. *destruyente*.

4. *constituyente*, *reconstituyente*, *instituyente*, que antigament era *instituyente*.

Si comparem aquestes paraules castellanes amb les catalanes posades abans, veurem que el català parlat posa la *i* justament en aquelles mateixes que la porten en castellà popular d'ara, i que no la fa servir en aquelles paraules més erudites que tampoc la porten en castellà. Aquesta coincidència és prou a demostrar que és un castellanisme la *i* de *constituïent*, *reconstituïent*, *instituent*, *distribuïent*, *contribuïent*, *influent*. Aquestes dues darreres també són vives en la forma *contribuent* i *influent*, que és la pròpia catalana, la qual ha d'anar reprenent el domini que li ha arrabassat el diftong castellà *ye*. Cal, doncs, escriure *constituent*, *influent*, etc., tractant-se d'adjectius o noms derivats de verbs en *uir*, i avesar-se a dir-ho també així, que no costarà cap entrebanc de llengua, com altres descastellanitzacions que de vegades s'han preconitzat. Ara, no caiguéssim en l'extrem oposat de treure la *i* eufònica dels participis presents o gerundis de *treure* i sos compostos *abstreure*, *atreure*, *contreure*, *detreure*, *retreure*, *sostreure*, que fan respectivament: *traient*, *abstraient*, *atraient*, *contraient*, *detraient*, *retraient*, *sostraient*. Ens fa molt estrany que el *Diccionari Ortogràfic* admeti tots aquests gerundis, i després posi separatament l'adjectiu *contraent*, tot i que registra també l'adjectiu *atraient*. Suposem que és una errada, perquè si no, no hi veuríem la lògica. Si *contraent* es vol fer un cultisme, com *subtrahend*, aleshores haurà de conservar també la *h* etimològica i escriure's *contrahent*.

El Secretari de Redacció de l'O. R.

Advertiment. Aquesta Secció de consultes de l'Oficina Romànica, resta tancada fins a la tardor.

LES DE LA SEMANA

Es comenta molt el fet de què homes d'esquerra tan caracteritzats com Melquíades Álvarez, Portela Valladares, Queipo del Llano, i altres personalitats semblants, no hagin pogut parlar als mítings organitzats per ells. La pròpia gent extremista se'ls ha imposat.

— Cada dia són més vius els comentaris i les protestes contra l'expulsió del Cardenal Segura, cosa que condemna tota la gran premsa mundial.

— L'antic líder republicà, Rodrigo Soriano, arribat d'Amèrica per a prendre part en el festí de la victòria, troba tots els seients presos, i es gira furiós contra els seus vells infidels amics.

— L'Assemblea Agrària de Sevilla diu que en acabar la collita quedaran parats més de mig milió de jornaleros i demanen la derogació de l'absurd decret sobre conreus.

— El míting de mestres, presidit pel Director general d'Ensenyança, resulta perfectament soviètic.

— Es descobreix que els Cossos de Correus i de Telèfons estan dominats per juntes soviètiques.

— Es censura la desmilitarització dels ferrocarrils, que els tornarà a posar a mans dels sindicalistes.

— Es deroga la legislació sobre Confederacions Hidro-agràries, que s'anomenaran des d'ara "Mancomunitats". La nova alça protestes en totes les comarques afectades.

— A Orense es proclama la República Gallega, estíl Macià, amb gran entusiasme. El Govern se'n riu.

— El Governador de Salamanca convoca els alcaldes "per a guanyar les eleccions". Altres governadors i molts alcaldes les treballen com en temps pretèrits.

— Es suprimeix l'ambaixada, a Madrid, de la República xilena; ara que tenim república.

— Fa sensació la magnífica protesta dels Metropolitans d'Espanya contra els atropells de què és víctima l'Església i el poble catòlic espanyols.

— S'ha curat del seu simbòlic esllomament el ministre d'Instrucció Pública. Ho celebrem.

— Es Clausura a Madrid el Congrés de l'Associació Internacional del Treball, afí a la C. G. T. Els seus acords són tots brutalment extremistes.

— En Melquíades Álvarez i el seu partit, en vista del desgovern regnant, es retiren de la lluita.

— Els capitalistes bilbaïns "monàrquics i catòlics", ells que prestaren els milions a Urgoiti per fundar *El Sol* i enfonsar la monarquia, es penedeixen vergonyosament de la seva obra.

— El ministre de Marina emprèn la seva reforma i provoca protestes.

— S'insubordina part del cos d'Aviació a Tablada. El Govern dissol el cos. En queden fora Franco i els seus còmplices.

— És enviat Sanjurjo a Sevilla per a restablir el principi d'autoritat, completament perdut allí i a

tota Andalusia. La situació és allí delicadíssima.

— Resulta impossible donar compte dels successos anormals que arreu ocorren, si bé el Govern diu que no passa res.

— El Col·legi de Doctors, de Madrid, atorga a Alcalà Zamora el títol de President d'Honor. L'acte, solemníssim, es verificà al venerable edifici de la Universitat Camplutense, d'Alcalà d'Henares, amb tota pompa tradicional. "La República no pot renunciar a aquestes glòries pàtries", diu Alcalà Zamora.

— La "Unió de Funcionaris Civils" fa rectificar el ministre Albornoz que va dir que la burocràcia espanyola era corrompuda i incompetent.

— L'Associació Hispano-Sefardí emprèn una campanya d'investigació pels nostres arxius, per tal de preparar la nova invasió que projecta.

— L'Associació Nacional de Pares de Família lliura un important document de protesta al Govern contra les seves disposicions sectàries.

— El Consell d'Instrucció Pública adopta per al nou Batxillerat el pla Callejo de l'ominosa Dictadura. Cosa de Dictadors!

— Es pren a broma la creació de 30.000 escoles, perquè no hi ha ni diners ni mestres.

— Espanya negocia a França emprèstits, però aquesta exigeix garantia d'or, que abans no s'exigia.

— Les eleccions han estat com les del vell règim. La gent d'ordre no ha pogut votar en infinitat de llocs. El triomf ha estat, naturalment, esquerrà pur. Solament al Nord s'han pogut treure diputats catòlics. S'han registrat molts fets sagnants.

— Es rep amb mundial satisfacció la proposta d'Hoover sobre l'any de moratòria en el pagament dels deutes de la Guerra Gran. Solament França hi oposa, naturalment, seriosos obstacles.

— Se suspèn la projectada unió duanera Austro-germànica.

— A Saxònia són derrotats els partidaris de l'Escola laica.

— França i Bèlgica prossegueixen febrilment la fortificació de les fronteres. *Si vis pacem...*

— En diversos Estats dels Estats Units, causa estralls i aldarulls la fam que s'hi inicia.

— A Àustria constitueix govern el diputat social-cristià Buresch, fervent catòlic.

— Per tal de salvar Alemanya d'un enfonsament econòmic, la gran banca mundial li deixa cent milions de dòlars i Hoover propugna la moratòria dels deutes de Guerra.

— El govern d'Egipte reglamenta la premsa per tal que no faci impossible governar.

— MacDonald pronuncia un gran discurs pacifista.

— El govern feixista d'Itàlia continua la seva política d'hostilitat al Papa, que manté ferm els drets de l'Església.

Noticiari

Espanya

Les autoritats governatives deuen tenir ordres severes del ministre de la Governació per a perseguir la propaganda pornogràfica que tant d'estralls fa arreu. Aquí, a Barcelona, quasi no hi ha quiosc que no sigui un femer... Ja saben prou els agents de l'autoritat on poden fer feina i de la bona en aquesta putrefacta matèria...

—La Confederació General d'Estudiants Catòlics ha protestat serenament contra el tracte de favor que, en detriment d'altres entitats estudiantils dóna el Govern a la F. U. E. pel seu caràcter sectari maçonitzant. És la nina dels ulls del ministre d'Instrucció Pública, un dels enemics jurats de la nostra santa fe.

—El governador de Tarragona ha multat els organitzadors del míting sindicalista del poble d'Arbós perquè repartien fulles obscenes als jovenets que hi acudiren, infeliços!

—Un solt curiós:

"El señor cura-arcepreste de Alcira ha recibido el siguiente oficio: "Pongo en conocimiento de V. S. que por acuerdo de esta Corporación, en sesión celebrada en 3 de los corrientes, deberá poner en conocimiento de esta Alcaldía, con la debida anticipación, los sermones que se proponga efectuar en la parroquia a su cargo, con el fin de enviar un delegado de la misma, como es costumbre en esta clase de reuniones."

El governador ha dicho al señor cura que no haga caso en absoluto de este oficio absurdo."

¿I no li ha donat les dimissòries a un superhome com aquest, el governador de la província?

—Comissions de pares dels nois que a Madrid s'han quedat sense escola, (i són molts de mils), a conseqüència de la crema dels convents i cases d'ensenyament, han demanat al Govern seguretats per les que van rehabilitant-se per tal que no es quedin al carrer els seus petits alumnes; que així es venen dels seus enemics les ordes religioses.

—La Federació burgalesa de Sindicats Catòlics Agraris s'ha fet càrrec d'*El Castellano*, important diari catòlic de Burgos. La furient escomesa socialista contra l'estament agrícola, fa necessària una defensa adequada.

Aquesta lluita és de vida o mort. Ja es compten per milers els pobles d'Espanya on la vida dels propietaris i conreadors de terres es fa impossible.

—Diuen de Madrid que aviat s'acunyarà una moneda divisionària de *quinze cèntims*. No es veu la raó ni la conveniència d'aquesta nova moneda. Al contrari. Sols servirà per encarir la vida. Bona part de coses que ara es donen per *deu cèntims*, quan hi hagi en curs monedes de 15, quinze en valdran. I aleshores què en farem de la "perla gorda"?

La policia ha escorcollat els quioscos per tal de lliurar-los de pernofrafies. Molt bé. Però aquesta és feina de tots els dies, i cal vigilar sempre encara.

Els habitants de les províncies d'Almeria i Mà-

laga, tan castigades pels incendiàries de la "llibertat", es queixen de l'onada de calor solar que els ha cremat les vinyes, i dels terratrèmols soferts recentment.

—L'alcalde de Cuenca demana al senyor bisbe que es toquin poc les campanes a "fi d'harmonitzar els interessos del veïnat amb els de l'Església". Deu ésser lerrouxista.

—Com a mostra dels efectes que està ocasionant la mala premsa en el poble, copiem:

"En Mingueturra (Ciudad Real), anoche, con ocasión de un concierto en la plaza pública por la Banda Municipal, prodújose un motín. Grupos de jornaleros impusieron el programa.

Primero interpretóse la Marsellesa y luego el Himno de Riego y después el pasodoble titulado "La Bandera Tricolor". Y como en cuarto lugar ejecutábase el pasodoble taurino denominado "Ortega", por carecer el repertorio de otros himnos republicanos, varios grupos irrumpieron en el kiosco, apaleando a los músicos y destrozando los instrumentos, causando lesiones graves al tercer teniente de alcalde Angel Almagro que trató de apaciguar los ánimos."

—Un altre, entre infinitats de casos de barbàrie consemblants: A Llansà, els republicans prengueren per agents electorals uns inofensius excursionistes, als quals apedregaren bàrbarament obligant-los a marxar "por pies".

—En diverses regions agrícoles els jornalers malden contra l'ús de maquinària.

—En el Congrés Sindicalista, de Madrid, s'ha acordat la formació d'un diari, òrgan del partit, a Madrid. Es votà un pressupost de 700.000 pessetes per a l'adquisició de maquinària i 400.000 per a l'exploració de la dita publicació.

Cada associat del Sindicat contribuirà amb tres pessetes a formar aquest capital. Quan sabrem fer els catòlics quelcom de semblant arreu d'Espanya?

—És detingut governativament un usurer que robava el 400 per 100 als seus deutors. Feina té el Govern si les emprèn per aquest bon camí. Encara n'hi ha de pitjors d'usurers. Segons el cap de la majoria de l'Ajuntament, la cessió del castell de Montjuïc a Barcelona és un afer molt difícil. Era de preveure...

Estranger

L'Oficina Internacional de Periodistes, que té el seu domicili a Namur, ha dirigit un fervent homenatge d'adhesió al Papa amb motiu de la persecució feixista.

—Diuen de Munic que amb motiu de la festivitat del *Corpus* el Teatre Nacional commemorà solemnement el 250 aniversari de la mort del famós autor dels Autos Sagramentals, Pere Calderón de la Barca.

A París s'ha reunit, sota la presidència del general Castelnau, el segon Congrés nacional de la Mutualitat Catòlica. Hi estan representats uns 80.000 mutualistes.

—El parlament francès, tan democràtic i avançat, acaba de negar el vot polític a les dones.

FOMENT DE PIETAT

Per a la glorificació del Dr. Josep Torras i Bages

Amb entusiasme ben lloable i amb fervor reverencial s'estan fent gestions per tal que sigui incoat el Procés Informatiu de *Fama de santedat* del qui fou el Patriarca espiritual de Catalunya, el Dr. Josep Torras i Bages, de santa memòria, Bisbe de Vic.

Aquesta avinentesa ha d'ésser aprofitada per tots els devots del virtuosíssim Prelat per reviscolar el record dels seus mestrivols ensenyaments per tal de fer-los devenir norma directriu del nostre poble cristià. És per ço que tots deuriem adelitar-nos per fer conèixer les seves Obres magistrals.

Exemplaritat de l'Il·lustríssim Dr. Josep Torras i Bages

Bisbe de Vic

pel P. Ignasi Casanovas, S. J.

Cap llibre més a posta per conèixer la vida interior i l'actuació apostòlica del gran Bisbe. En la primera part és estudiada l'exemplaritat de santedat, i en la segona l'exemplaritat sacerdotal. — Un volum de 152 planes, 1 pesseta.

Sermonari

Aquest llibre és un veritable tresor, no solament utilitzable per a la predicació, sinó també com a llibre de lectura i meditació per a tota mena de persones. No deu faltar en cap llibreria. — Un volum de 838 planes, en rústega, 9 pessetes; en tela, 11.

La Tradició Catalana

És una obra indispensable a tota persona culta, per ésser el codi assenyat que dóna guiatge segur al nostre poble; i fa veure com, en voler fixar normes d'educació, mai no es podrà prescindir de la religiositat de Catalunya. — Un volum de 484 planes, en rústega, 5 pessetes; en tela, 7.

La Ciència del Patir

És la darrera Pastoral, acabada i signada en el lliit d'agonia. La seva lectura reconforta l'ànima anguniejada pel sofriment. — Un fulletó de 48 planes, 30 cèntims.

Sant Lluís Gonzaga - Miniatura psicològica. — Preu: 50 cèntims.**Compendi de la vida de Sant Josep Oriol.**

Preu: 30 cèntims. — Dues vides de Sants saborosíssimes i que encoratgen en la pràctica de la virtut.

Mes del Sagrat Cor de Jesús (Setena edició)

Aquest llibret traspua una unció encomanadissa, al mateix temps que il·lustra la pietat amb solidíssima doctrina. — Preu: 1 pesseta, en rústega; en tela, 2.

Set Diumenges de Sant Josep

Utilíssim per propagar aquesta tan popular devoció. — Preu: 30 cèntims, en rústega; en tela, 75 cèntims.

Novena a la Mare de Déu de Montserrat,

amb les oracions de la Visita espiritual, 20 cèntims.

Conceptes del Dr. Torras sobre la santedat

A més de sàvies màximes sobre la santedat, conté una *Oració a N. S. Jesucrist* i una altra a la *Mare de Déu del Roser* per demanar la glorificació del Dr. Torras i Bages. Es regala com a full de propaganda.

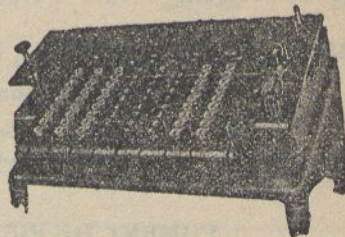
Demountable



Màquina nord-americana de primer rengle
Molt més perfecta i sòlida que cap altra

"TIM" "UNITAS"

Famoses màquines de calcular.
Les millors del món.



Per a demostracions, al
Representant Exclusiu:

Joaquim Serra. - Carrer Casp, núm. 4. - Telèfon 19861. - **Barcelona**

Les comunitats religioses, col·legis i subscriptors d'aquesta Revista, gaudiran d'un descompte especial.

OBRA IMPORTANTÍSSIMA

EL NOU TESTAMENT

en dos elegantíssims volums. Text de la Vulgata Clementina. Versió i notes per la Comissió tècnica de l'"Obra del Sant Evangelí", de FOMENT DE PIETAT.

El primer volum, que conté Els quatre Evangelis i Fets dels Apòstols, consta de més de mil planes; el segon, que conté Les Cartes de Sant Pau, Les Cartes Catòliques i l'Apocalipsi, en té més de vuit centes. Impressió nitidíssima, format elegant, paper indià, notes abundants i selectes, mapes a cinc tintes. Llibre indispensable a tots els fidels.

Es venen els dos volums per separat, i també el llatí sol o el català sol en un volum sumament manual. Així, tothom pot tenir, TOT EL NOU TESTAMENT, si vol, en un sol volum. El preu de cada volum per separat és de 8'50 ptes. El d'un sol volum, contenint tot el Nou Testament, és de 11 pessetes el llatí i 9 el català. Tots aquests volums es venen enquadernats en finíssim pegamoid imitació xagrí. Enquadernacions més luxoses a distints preus.

EDITORIAL BALMES

OBRA INTERESSANT

EL SENYOR RECTOR D'OZERON

(NOVEL·LA)

Original de
FRANCIS JAMMES

Traducció de
JOSEP F. RÀFOLS

Preu: 4 ptes.

COL·LECCIÓ ROSELLES

VOLUM III

FABIOLA

La cèlebre novel·la històrica del Card. Wiseman

Adaptació catalana de
JOAN PUNTÍ I COLLELL, Prev.

400 pàgines de lectura delitosa i edificant.
Enquadernat amb coberta en colors.

Preu: 3,50 Ptes.

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

CATALUNYA SOCIAL?

BANC DE CATALUNYA

Rambla del Centre, 37 - BARCELONA

Capital: 50.000.000 de pessetes

TOTA MENA D'OPERACIONS DE BANCA I BORSA
AGENCIES I SUCURSALS:

Barcelona (Sans, Sant Andreu, Gràcia, Rambla del Centre, Plaça Comercial, Estació de França, Sarrià, Clot, Sant Martí i Laietana), Madrid, Girona, Lleida, Tarragona, Illes Canàries (Las Palmas, Arucas, Puerto de la Luz, Telde, Santa Cruz de Tenerife, Guí, Galdar, Icod, La Laguna i La Orotava), Anglès, Arbúcies, Arenys de Mar, Badalona, Banyoles, Blanes, Caldes de Montbui, Calella, Collblanch, Figueres, Hospitalet, Hostalrich, Eivissa, Igualada, Llagostera, Malgrat, Manresa, Masnou, Mataró, Molins de Rei, Moncada, Olot, Palafrugell, Palamós, Port-Bou, Roses, Santa Coloma de Farnés, Torroella de Montgrí, Valls, Vendrell, Vich, Vilafranca del Penedès.

ENTITATS ASSOCIADES: Banc de Reus de Descomptes i Préstecs, Banc de Tortosa, Banque de Catalogne (Paris) i Banc de Palafrugell. — VIATGES CATALONIA.

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 -- Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat
Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes**COTS**

FOMENT DE PIETAT

**Biblioteca
dels Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi de Loyola**Autor - Text - Directori
Comentari - ExplanacióJa ha sortit
el volum tercer d'aquesta Biblioteca**Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola**

teoria i preparació

per

Ignasi Casanovas S. J.Llibre de 300 pàgines amb una fototípia
de Sant Ignasi de Loyola.

Preu: 3 Ptes.



BARCELONA

FARMACIA Dr. MASÓ ARUMI
DEL**DOCTOR NADAL**TAN SOLS MEDICAMENTS PURÍSSIMS
ESPECÍFICS DE TOTES PROCEDÈNCIES

Rambla Canaletes, 1 :: Telèfon 12951

BARCELONA

ATENES A. G. - Provença, 157; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADOCATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA